

Pluja fina contra el faraó Camps

Amb Jorge Alarte al capdavant, el PSPV-PSOE estrena estratègia política, aquest 2009. L'objectiu és erosionar el PP valencià sense fer escarafalls, amb una tàctica de pluja fina i els ulls posats al 2015 i no al 2011. D'una altra banda, el Bloc es refundarà l'1 de març sense canviar de líder i EUPV seguirà les passes d'IU, amb la comunista Marga Sanz al capdavant.

Als socialistes valencians els passa igual que a Federico Jiménez Losantos: quan veuen Camps, els sembla un faraó. Mentre el periodista hi veu un traïdor als principis del PP –per no haver apostat per Esperanza Aguirre i haver *maltractat* Eduardo Zaplana– i s'hi refereix com a *faraó* per l'aspecte físic i la circumspècció habitual del cap del Consell, Jorge Alarte troba que Camps és una rèplica de l'esfinx de Gizeh, només erosionable amb una feina de desgast lenta però constant.

L'accés de l'alcalde d'Alaquàs a la secretaria general del PSPV-PSOE no ha significat cap ventada considerable. Fins ara, Alarte ha estat més ocupat a calmar el partit de la sotragada que va significar el congrés de la seua ascensió, quan va vèncer de només un 4% la llista alternativa –liderada per Joaquim Puig i amb el suport de Francesc Romeu–, que no a esdevenir una alternativa real als populars. No hi ajuda gaire, com era de preveure, el fet que Alarte no siga diputat a les Corts, per molt que confie en l'actual portaveu parlamentari socialista, Àngel Luna, una persona de verb lúcida però massa relacionada, per a segons qui, amb el PSPV de sempre. Ja era, de fet, a la primera línia del partit a les acaballes dels anys 70.

Alarte, en qualsevol cas, no pensa en l'any 2011, sinó en el 2015. En concret, en el diumenge 31 de maig del 2015, el dia en què, teòricament, hi haurà els comicis valencians posteriors als propers que hi ha previstos. Fins i tot abans de ser escollit secretari general del PSPV-PSOE, Alarte té al cap la data en qüestió. En prendre possessió del càrrec, tenia davant 2.436 dies; avui, li'n queden poc més de 2.300, i el temps, com els rellotges de sorra, avança inexorable.

La nova executiva socialista ha optat per una oposició de pluja fina: la crítica es combina amb una imatge pactista que recorda els primers anys de José Luis Rodríguez Zapatero com a secretari general del PSOE. En fou una bona mostra la primera reunió bilateral d'Alarte amb Camps, celebrada l'endemà del dia de Reis, dimecres de la setmana passada. Alarte hi va saludar la predisposició de Camps d'acceptar el model de finançament proposat per Zapatero i va defensar sense embuts el transvasament Tajo-Segura, en l'aire perquè el nou Estatut castellano-manxec –aprovat a Toledo però que encara ha de passar pel sedàs del Congrés i el Senat– n'ha previst la liquidació el 2015. També va felicitar-se per l'oferiment del president valencià de consensuar la política urbanística i tan sols va mostrar-se bel·ligerant a l'hora de tractar de la crisi econòmica, que al País Valencià, en paraules d'Alarte, té un "perfil propi". "Esperava propostes i només he sentit retòrica", va dir el número 1 del PSPV en eixir de la reunió. Alarte va estendre a Camps quaranta mesures que els socialistes entenen prioritàries, a fi de combatre l'actual conjuntura econòmica.

"Hi he fet una ullada i n'hi ha moltes que ja apliquem", va respondre Camps en comparèixer davant els mitjans de comunicació. "Ací ja fa molts anys que anem governant, acordant moltes coses amb moltes persones", va recordar. En realitat, la cita tenia lloc 101 dies després de l'elecció d'Alarte i anava precedida d'una explosiva declaració de la secretaria de comunicació del PP valencià, Sagrario Sánchez, que la vigília havia qualificat Alarte de "gran desconegut" i que havia copiat literalment allò que el secretari general del PP valencià i porta-

veu d'aquest partit a les Corts, Ricardo Costa, va etzibar a l'hemicicle a Àngel Luna: "Sigueu valencià abans que socialista", una frase que fereix molt els del puny i la rosa, ja que implica incompatibilitat entre ambdues condicions.

Per si no n'hi havia prou amb la rebuda, l'acomiadament va deixar més moments per als annals. Camps va titllar d'"històric" el proppassat dia 7, tenint en compte la "grandiosa" notícia que era la defensa dels transvasaments "per part de l'esquerra". En realitat, els socialistes mai no s'han oposat a les transferències hidriques engegades, i fins i tot han continuat endavant, per bé que modificant-ne el traçat, les obres del Xúquer-Vinalopó. Camps, però, va destacar que "aquest xicotet pas és un gran pas", i va voler fer veure contradiccions, al discurs d'Alarte: "Si donen suport al transvasament del Tajo, que és des de la capçalera, no han pas de negar-se a fer el de l'Ebre, que seria des de la desembocadura." El dirigent socialista hi havia donat peu, durant la seua allocució prèvia: en ser preguntat per la possibilitat que els socialistes canvien de parer sobre l'Ebre, Alarte havia contestat: "Assumesc amb orgull els 130 anys d'història del meu partit, però només em responsabilitze del que ha passat del 28 de setembre ençà."

Camps, igualment, va alegrar-se pel "canvi de posició" dels socialistes quant al model de finançament, encara que també en aquest aspecte hi ha hagut pocs moviments, a la bancada de davant. Joan Ignasi Pla ja defensà el factor poblacional, i fou el PP que no acceptà un Estatut més precís en aquesta matèria, com alguns altres que hi havia en procés i que sí que recollien especificacions sobre finançament. Un diàleg de sords, ací: Camps es felicita perquè els socialistes valencians "per fi reconeixen que som cinc milions de persones" i perquè "el PSPV no ha votat contra els pressupostos de la Generalitat d'enguany", mentre Alarte presumeix que, "gràcies a Zapatero, resoldrem el pervers model heretat de temps d'Aznar, que no reconeixia el nostre augment demogràfic".

El to cordial de la trobada no va evitar que Camps comminara el PSPV perquè "els eurodiputats socialistes deixen de demonitzar l'urbanisme valencià", ja que això els converteix en "responsables de la situació d'un sector cabdal per al futur la Comunitat Valenciana", un sector que

Camps va qualificar de "locomotora de riquesa" amb el turisme, "un altre sector demonitzat per gent com la ministra Narbona, que criticà el model de sol i platja". Però sobretot, per damunt de tot, el president Camps valora "el canvi radical de posició sobre la política hídrlica", un canvi que "potser incomoda el senyor Alarte, però l'anime que no es faça enrere, ja que això significa un canvi històric a l'esquerra valenciana". "Ja no tenen cap excusa per a no defensar el transvasament de l'Ebre a la Comunitat Valenciana, i això és molt important!"

Plugim contra la pedra. Caldrà veure si aquesta tàctica de pluja fina, encara més atinent el tracte que els socialistes reben de part del PP, acaba tenint cap efecte positiu en la fita d'assolir el poder el 2015. En acabar la trobada, Alarte anunciava que "Camps ha deixat de banda, per fi, el seu victimisme habitual", en referència al bon regust que el primer dels valencians té de la cimera amb Zapatero sobre finançament, però el ben cert és que tot seguit, durant la compareixença davant la premsa, Camps no sols va ressuscitar el fantasma de l'Ebre –ni amb un any tan plujós com ha estat el 2008, no el bandeja–, sinó també el del TGV, que el 2010 serà a València, "però encara no sabem quan arribarà a Castelló i a Alacant". En el segon cas, el govern de l'estat ho té previst el 2012, però a Camps aquesta li sembla una "data derrotista socialista".

Jorge Alarte, al seu torn, encara ha d'enllestir diversos aspectes orgànics, abans de centrar-se a temps complet en la feina opositora. Una vegada escollides, amb més o menys èxit, les primeres executives provincials de la història d'un PSPV fins ara només estructurat comarcament, el 2009 haurà de renovar a fons el partit a la ciutat de València, on la distància amb el PP voreja els vint punts. Hi haurà una agrupació per districte i no les set actuals, el repte és doblar el nombre de militants (avui només n'hi ha 2.000) i la incògnita és conèixer el nou líder, que molt difícilment serà Francesc Romeu, enemic íntim d'Alarte que ja ha deixat clar que vol aspirar a dirigir el partit al cap i casal. Les travesses apunten cap al jove Carlos González Triviño o a l'experimentada diputada i secretària d'Economia del partit, Cristina Moreno. Siga qui siga, s'enfrontarà a una estructura nova i

a un allunyament de la societat civil que fa feredat.

Alarte també està convençut que el PSPV no guanyarà unes eleccions amb la denominació actual, per molt que el 90% dels delegats del congrés celebrat el setembre decidiren de mantenir les sigles i per molt que ell diguera que aquest no era el problema del partit. Clarament influït per Luna, Alarte ha encomanat un informe a la secretària d'organització, Elena Martín –propera a la seua homòloga del PSOE, Leire Pajín, defensora del rebatejament–, i ja ha deixat caure la

Francisco Camps

PRATS I CAMPS

Marga Sanz, secretària general del Partit Comunista del País Valencià (PCPV), sembla que substituirà Glòria Marcos a la coordinació general d'EUPV. A la dreta, Enric Morera i Mònica Oltra, líders respectius del Bloc i d'Iniciativa. El matrimoni és en l'aire, i ni tan sols és clar que es mantinga enguany.

possibilitat d'adoptar la fórmula catalana, en aquest cas Partit dels Socialistes Valencians. Una mesura d'urgència que Luna presentà quan la via de PSCV es veia condemnada al fracàs i que tampoc no reeixí. Si el comitè nacional està capacitat per a canviar el nom al partit, Alarte s'hi aventurarà, i aleshores el dubte serà copsar el rebuig intern de la decisió.

Val a dir que els plans d'Alarte són per al 2015, però el 2011 hi ha un examen, i és vinculant. Si l'erosió dels populars no és significativa, si els socialistes no retallen a 10 punts o 12 la distància de 18 que els separà el 2007, la continuïtat de l'alaquaser no seria segura. Ell mateix va avisar que calia un avanç sensible als comicis de l'11, perquè repetira el 15. Les eleccions europees, amb totes les reserves que hom vulga, poden donar alguna pista, en aquest sentit. El 1994, el PP va avantatjar el PSOE d'un 13,8%; el 1999, la diferència va ser d'un 12,2%, i al 2004, del 7,5%. Si el diferencial creix per damunt del 10%, més d'una alarma sonarà al carrer de la Blanqueria. Els socialistes, a més, ensumen que la feina de destruir el PP valencià hauran de fer-la tots sols, perquè la desfeta del Compromís pel País Valencià, esmicolat en tres formacions diferents, fa albirar unes Corts bipartides a partir del 2011. En aquest cas, el País Valencià seria la tercera autonomia –de 17– que presenta una cambra partida en dos, amb Castella – la Manxa i Extremadura.

La refundació del Bloc. La descomposició del Compromís obliga els nacionalistes del Bloc a redissenar per enèsima vegada la seua estratègia, i tot indica que aquesta vegada optaran per la via encetada a la darrera dels 90, ço és, a picar l'ullet a l'electorat més centrista, bona part del qual és ben amarrat pel PP, a hores d'ara. El congrés que faran el 28 de febrer i l'1 de març soterrarà per sempre més el fusterianisme com a ideari de la formació, atès que “la societat que conegué l'assagista no té res a veure amb l'actual”, i es conjuraran per a superar el 5% el 2011: els hi va la vida. Eixir de les Corts seria tallar de soca-rel el creixement que ha experimentat la formació del 1998 ençà, un augment sòlid a escala local però que cal consolidar a l'hemicycle de la plaça de Sant Llorenç.

Hi ha el dubte de saber si aquest repte, “liderar el valencianisme polític”, el Bloc el fa amb Iniciativa del Poble Valencià, formació escindida d'Esquerra Unida que conviu al grup del Compromís però que difícilment avalarà ni una sola picadeta d'ull cap a l'electorat popular i les vísceres d'Unió Valenciana que encara hi ha escampades pel camí. 2009 i 2010 són anys cabdals, doncs, per al Bloc i Iniciativa, si volen continuar tenint vida més enllà dels municipis.

Esquerra Unida, de mudança. Si difícil és la situació del Bloc amb vista al 2011, la d'EUPV no és pas gaire millor. Ha perdut pel camí un altre bocí, Inicia-

tiva, i la situació del partit a l'àmbit estatal tampoc no és bona. Fet i fet, poden reproduir la transició feta a IU, i situar de nou líder una persona del partit comunista, en aquest cas Marga Sanz.

Sanz deixà a mans de Cayo Lara la responsabilitat de recuperar la coordinació general d'IU per al PCE, i ara mirarà de liderar un relleu semblant a l'assemblea del País Valencià. El dubte, també en aquest cas, és l'efectivitat d'aquests moviments. El 5% s'ha convertit en una tanca massa exigent per a EUPV, un partit apallissat al si de la coalició Compromís –que va liderar– i que ho té ben magre, si vol recuperar espai electoral tot refugiant-se en les essències. La massa que avui milita a Esquerra Unida, però, defensa aquestes essències i té clar que redreçar el rumb de la formació depèn de plantar cara al capitalisme, encara més en temps de crisi econòmica.

Els tres diputats d'Esquerra Unida, *no adscrits* des que van expulsar-los del Compromís, Camps no els ha citats aquest inici d'any. Alarte, en canvi, ha comprovat que la fredor d'aquests dies encara és més considerable quan hom ix del Palau de la Generalitat. Allà, Francisco Camps passa el temps convençut que s'hi estarà fins l'any que vulga... O fins que Mariano Rajoy s'estavella a les eleccions basques, gallegues i europees, que tampoc no seria cap drama per un faraó a qui València se li comença a fer curta.

Víctor Maceda